

§ 22 zákona o záv. výborech, ve shodě se zákonem, resp. jsou vadné; musilo proto býti nař. rozhodnutí, pokud zmíněný výrok obsahuje, zrušeno podle § 7 zákona o ss.

Č. 12.569.

Pracovní právo: Příslušnost rozhodčí komise podle zákona o závodních výborech není vyloučena tím, že k propuštění člena závodního výboru došlo podle § 82 živn. řádu; dojde-li komise k závěru, že zaměstnavatel měl důvod, aby zaměstnance propustil podle cit. předpisu živn. řádu, je to jen důvodem, aby propuštěnému byla odepřena ochrana podle § 22 zmíněného zákona.

(Nález ze 14. října 1936 č. 15.253/36.)

V ě c: Dělnický závodní výbor firmy »Báňská a hutní společnost, železářny v Třinci« proti rozh. rozhodčí komise závodních výborů v Čes. Těšíně z 24. března 1934 o propuštění člena závodního výboru z práce.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nálezem žal. rozh. komise z 24. března 1934 byla odmítnuta stížnost dělnického závodního výboru do neoprávněného propuštění člena závodního výboru Františka S. pro nepřislušnost rozhodčí komise, a to v podstatě z toho důvodu, že v daném případě šlo podle souhlasného tvrzení obou stran o propuštění zaměstnance podle § 82 živn. řádu, v takovém případě však není k propuštění zaměstnance, i když se jedná o člena závodního výboru, třeba podle § 22 odst. 2 zákona č. 330/1921 Sb. souhlasu rozhodčí komise, takže komise není oprávněna důvod propuštění přezkoumávati.

Jednaje o stížnosti, již na toto rozhodnutí podává dělnický závodní výbor, musil soud především přihlédnouti k tvrzení odvodního spisu žal. úřadu, že při propuštění člena závodního výboru z práce podle § 82 živn. řádu nemá závodní výbor vůbec práva ke stížnosti na rozhodčí komisi. Než soud nemohl uznati toto stanovisko žal. úřadu správným. Podle § 22 odst. 2 věta 2 zákona č. 330/1921 Sb. smějí býti členové závodního výboru propuštěni jen za souhlasu rozhodčí komise, kteréžto souhlasu není podle třetí věty téhož zákonného ustanovení třeba tehdy, byl-li člen závodního výboru propuštěn z důvodu § 82 živn. řádu. O stížnostech podle § 22 rozhoduje vzhledem k výslovnému ustanovení § 26 zákona rozhodčí komise. Není možno míti žádných pochybností o tom, že závodní výbor může podáním stížnosti domáhati se ochrany pro svého člena, byl-li propuštěn bez souhlasu rozhodčí komise. Ale pak nelze naléztí žádný důvod pro to, aby závodní výbor nebyl oprávněn ke stížnosti tehdy, je-li toho mínění, že zaměstnavatel propustil člena závodního výboru z práce, aniž byl dán důvod § 82 živn. řádu, kdy souhlasu rozhodčí komise k propuštění není třeba. Byl-li podle toho, co bylo řečeno, závodní výbor oprávněn v daném případě ke stížnosti na

rozhodčí komisi, pak arci nelze mu upřít ani legitimaci ke stížnosti na tento soud, tvrdí-li, že nálezem rozhodčí komise bylo porušeno jeho právo na poskytnutí ochrany, kterou zákon přiznává jeho členu.

Přistouпив ke zkoumání důvodnosti jednotlivých námitek stížnosti, zabýval se soud nejdříve výtkou, že rozhodčí komise nevzala zřetel na to, že František S., jehož propuštění z práce se stížnost týká, byl již déle tři let v závodě zaměstnán, což bylo výslovně tvrzeno ve stížnosti na rozhodčí komisi, takže rozhodčí komise měla — jak je třeba patrně této výtce rozumět — rozhodnouti o stížnosti i s hlediska § 3 lit. g) zákona č. 330/1921 Sb. Než soud shledal tuto námitku stížnosti bezdůvodnou. Je sice pravda, že v úvodu stížnosti na rozhodčí komisi je též zmínka o tom, že František S. je v závodě zaměstnán déle tři let, avšak závodní výbor vznesl na rozhodčí komisi výhradně petit s hlediska § 22 zákona, domáhaje se pro Františka S. ochrany jakožto pro člena závodního výboru. Neměla tedy rozhodčí komise důvodu, nemajíc k tomu v podané stížnosti podnětu, rozhodovati o propuštění jmenovaného podle § 3 lit. g) cit. zákona o záv. výborech.

Ve věci samé slušelo arci stížnost uznati důvodnou. Tento soud zastává konstantně ve své judikatuře právní názor, že rozhodčí komise podle zákona o záv. výborech je povinna, aby o vznesených na ni nárocích, že propuštění člena závodního výboru odporuje § 22 zákona č. 330/1921 Sb., rozhodla, při čemž si musí po případě prejudiciálně vyřešiti otázku, zda měl zaměstnavatel důvod k propuštění zaměstnance bez výpovědi podle § 82 živn. řádu. Dojde-li tedy k propuštění člena závodního výboru podle § 82 živn. řádu, není tím vyloučena pravomoc rozhodčí komise podle § 22 zákona č. 330/1921 Sb., nýbrž je dán pouze důvod k odeprání ochrany zaměstnanci podle tohoto předpisu a k zamítnutí stížnosti na komisi vznesené in merito. Na tomto názoru, k jehož bližšímu odůvodnění se odkazuje na nález Boh. A 9316/31 a nálezy tam citované, setrvává soud i v daném případě, při čemž se vzhledem k vývodům odvodního spisu žal. úřadu podotýká toto:

Zjistí-li rozhodčí komise prejudiciálně, že zaměstnavatel neměl důvodu k propuštění zaměstnance podle § 82 živn. řádu, a vysloví-li v důsledku toho, že propuštění odporuje § 22 zákona č. 330/1921 Sb., není možno tvrditi, že by výrok ten měl pouze teoretický význam. Zaměstnanec není pak totiž nucen domáhati se obnovení pracovního poměru, nýbrž může přímo uplatňovati cestou soudní své hmotné nároky, ježto bylo výrokem rozhodčí komise postaveno na jisto, že jeho pracovní poměr nebyl po právu zrušen.

Příslušný soud není ovšem vázán prejudiciálním vyšetřením rozhodčí komise o tom, byl-li in merito dán důvod k propuštění podle § 82 živn. řádu, avšak do té doby, dokud příslušný soud věc nerozhodne, má se věc tak, že zaměstnanecký poměr trvá dále. Dojde-li příslušný soud k jinému závěru, nežli který si prejudiciálně utvořila rozhodčí komise, může to býti zajisté důvodem pro obnovu řízení před rozhodčí komisí, avšak iniciativa je tu přesunuta na zaměstnavatele. V obnoveném řízení bude ovšem rozhodčí komise vázána rozhodnutím příslušného soudu a odepré tedy pro člena závodního výboru svou ochranu, uznal-li soud, že byl tu

důvod k propuštění podle § 82 živn. řádu. Takto odstraní se možná diskrepance mezi rozhodnutím příslušného soudu a nálezem rozhodčí komise, které se odvodní spis žal. úřadu obává. Členům závodního výboru dostává se však výkladem, který zastává nss, přímé ochrany u rozhodčí komise, což vyhovuje nepochybně tendenci zákona o závodních výborech, aniž jsou členové závodního výboru, resp. závodní výbor nuceni v případech, kdy propuštění podle § 82 živn. řádu je co do své důvodnosti sporné, vyhledávat komplikovanější cestu soudní. Ta je naopak otevřena zaměstnavateli, který se nespokojí s negativním prejudiciálním vyřízením věci v nálezů rozhodčí komise.

V daném případě prohlásila se rozhodčí komise nepřislušnou k rozhodování o stížnosti závodního výboru, že člen závodního výboru byl bez souhlasu jejího propuštěn. Podle toho, co bylo výše řečeno, octla se tímto svým postupem rozhodčí komise v rozporu se zákonem, což stížnost výslovně namítá. Musilo proto býti nař. rozhodnutí zrušeno pro nezákonnost podle § 7 zákona o ss, aniž bylo možno zabývat se námitkami vadnosti řízení, jež stížnost kromě vytýkané nezákonnosti vznáší.

Č. 12.570.

Církevní věci: * Správa konfesního hřbitova není podle § 10 odst. 1 zák. č. 96/1925 Sb. ve spojení s § 14 odst. 2 zák. č. 464/21 Sb. oprávněna bránit tomu, aby na tomto hřbitově byla uložena urna s popelem příslušníka téže církve.

(Nález z 15. října 1936 č. 20.515/35.)

V ě c: Aloisie B. v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 4. března 1933 o uložení urny na hřbitově.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výměrem z 10. srpna 1932 rozhodl magistrát hlav. města Prahy jako politický úřad I. instance, že urna s popelem Inž. Gustava B., zpopelněného v pražském městském krematoriu 9. července 1932, může býti uložena na pomník rod. hrobu na VII. katol. hřbitově Olšanském v odd. 8 č. 136 s odůvodněním, že rozhodnutí to zakládá se na odst. 2 § 14 zákona ze 7. prosince 1921 č. 464 Sb., který stanoví, že popelnice s popelem mají býti ukládány na hřbitovech v kolumbáriích nebo na jiných místech k tomu určených pod zemí nebo nad zemí, a na odst. 2 § 10 zákona z 23. dubna 1925 č. 96 Sb., který stanoví, že nikdo nesmí bránit slušnému pohřbení na hřbitově v rodinném hrobě.

Proti tomuto výměru podala arcibiskupská konsistoř v Praze rekurs, jemuž zem. úřad v Praze výnosem z 8. listopadu 1932 vyhověl, cit. výměr zrušil a uložil magistrátu, aby znovu instančně rozhodl, zejména v tom směru, zda nespadá záležitost projednávaná do oboru vnitřních záležitostí církve římskokatolické na základě § 14 zákona ze 7. května 1874 č. 50 ř. z.

Magistrát jednáje znovu o předmětné záležitosti rozhodl výměrem z 24. ledna 1933 v podstatě, že